

Fortuna, un anell d'or en forma de serp, diverses peces de bronze i milers de fragments ceràmics.

Malgrat que la troballa és la primera escultura de marbre que apareix al jaciment des de 1970, i que és presentada al públic com «una joia del museu», no pot competir en importància amb la polèmica figura de l'Esculapi que s'exposava a la seu barcelonina del Museu d'Arqueologia de Catalunya (MAC) abans de l'aprofundida «autòpsia tecnològica» que obligarà a replantejar la peça, començant pel mateix nom. La directora del MAC, Núria Rafel, ha reiterat que les instal·lacions d'Empúries no estan preparades per acollir el cobejat Esculapi, la millor peça d'escultura antiga que existeix a Catalunya, tot i que adverteix que, un cop acabada la investigació, serà el Departament de Cultura el que prendrà la decisió definitiva del lloc on s'exposarà.

Les darreres excavacions a Empúries han permès també desenterrar la totalitat de l'espai de les termes i connectar el fòrum amb la ciutat romana. S'ofereix així al visitant un itinerari més comprensible. Tot fa suposar que el subsòl d'Empúries guarda encara un bon nombre de joies arqueològiques, ja que només s'ha posat al descobert un 10% del jaciment des que, el 1908, començaren les excavacions.

La troballa del déu Bacus, adoptat pels romans del Dionís dels grecs, ens transporta a una societat on manaven la sensualitat i l'hedonisme. Era també el déu del deliri místic, i la seva disbauxada festa se celebrava amb orgies que rebien el nom de bacanals. El culte a Bacus acabà sent prohibit en l'època romana, tot i que persistí fins al s. II dC, justament l'època en què ha estat datat el bust d'Empúries. Tal vegada a Empúries, allunyada del

El cap de Bacus trobat a Empúries

centre de poder de l'Imperi Romà, hi havia més màni-ga-ampla, més adoradors de Bacus, i segurament les passions mediterrànies, empeses pel vi, hi cam-paven més lliurement.

Gerard Bagué

L'últim FITAG: està bé el que acaba bé

El foc creuat entre un periodista i el director del Festival, que en el cas d'aquest darrer quasi va arribar a l'atac personal, no era el millor preàmbul per a l'estrena de la 6a edició del Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona (FITAG), que del 29 d'agost al 2 de setembre, amb 13 grups participants, va tenir lloc en diferents espais de Girona.

La raó, un cop més, era el pressupost i la repercussió que el Festival té per a la ciutat. Segons van anunciar a la roda de premsa de presentació, es juga amb 160.000 euros per a 5 dies de festival. Què guanya o què perd Girona i el seu teatre amb el FITAG? Tenint en compte les funcions a què vam assistir i les estadístiques publicades un cop acabat el festival, podem dir que el 90% d'ocupació en la seva major part el formaven els grups participants i els seus acompanyants, membres

de col·lectius teatrals giro-nins i, comptats amb el dits, addictes a La Planeta, Salt i Sant Domènec. Aquells coneguts com «els de sempre». És a dir, la gran massa d'espectadors que la resta de l'any es baralla –i fins i tot com-pe-teix– per aconseguir més entrades, segueix preferint allargar les seves vacances a l'espera de la propera Temporada Alta i passa olímpicament del FITAG. Vist això, es mig entén que es qüestioní un pressupost –alt–, amb uns resultats més aviat baixos, sobretot

pel que fa a la relació Girona-FITAG.

Cal dir que aquesta edició del Festival ha estat marcada per una organització tècnica diríem que impecable: grups i públic s'han vist molt ben atesos, s'ha organitzat més bé el «FITAG de nits» i el públic hi ha respost. I per damunt de tot, ha augmentat considerablement el nivell de qualitat en molts dels espectacles presentats, dels quals per raó d'espai sols en comentarem alguns.

Per la inauguració del Festival, Sant Domènec va aconseguir un ple absolut –que no va tornar a repetir-se– amb l'espectacle *Una vegada... un teatre*, que no per vist va deixar de tenir moments interessants –des del sorprenent treball del nen conductor, passant per l'homenatge al Grup Teatre de Roses, o la coreografia dels d'Acordansa–, i d'altres no tan reeixits, en els quals components de diferents grups de teatre amateur de les comarques gironines, a més de fer de tramoistes, van ajudar a convertir en realitat el somni impossible del director Martí Peraferrer, que és –suposem– dirigir un musical. Entre homenatges al grup Abba amb el seu actual èxit en escenaris de mig món i una barreja d'envelat de festa major, va arribar-se al final, amb una de les millors apoteosis que mai ha tingut Broadway. I vistos els resultats, aquí va

Una sessió del FITAG al pati de la Casa de Cultura de Girona.

aconseguir el mateix efecte, si hem de jutjar pels aplaudiments. Tot i això, caldria recordar que Michael Bennett va tardar mesos per polir el número *One*, i sembla ser que aquí va despatxar-se amb dos assaigs...

Pel que fa a les actuacions que vam poder seguir —tres funcions diàries són molt dures de pair—, ens ha quedat el record que vam avorrir-nos a La Planeta amb el Molière dels Continents Comédiens, mentre que el retorn al 2001 de Kubrick de la mà de Dr. Inat Theatre va estar ben executat, encara que fos amb 38 anys de retard! Al pati de la Casa de Cultura, l'esquena se'ns va ressentir molt —mal senyal— amb els de Cràdula Teatre. I a Sant Domènec vam trobar un gran nivell en l'actuació de la gent del Riga Pantomime, tot i que se'ns va glaçar «l'Smile» als llavis —perdoneu l'acudit—, quan el director amb tota la seva bona fe va començar a parlar del Quixot i penjà la bandera espanyola al penó de la companyia. Sabien on actuaven?

En aquest mateix espai, la primera gran sorpresa del Festival: el grup Teatro de la Costa i l'espectacle *Té*,

tango y limón, fet a partir d'uns textos de Janoj Levin, als quals intercalaven unes actuacions musicals de bon nivell. Però per damunt de tot, el treball dels dos veterans protagonistes, que van posar-se els espectadors a la butxaca a les primeres de canvi. Mentre es discutia si eren o no actors professionals, els encomanaven una altra funció per suplir un grup «despenjat» del Festival, per raons alienes a l'organització. I van repetir l'èxit.

Hem deixat per al final l'actuació d'En Azul Teatro, de Sevilla, que es mereixen un a part. No direm que el seu espectacle *Soy un vals* fos rodó del tot, ni molt menys. Era un refregit de textos, paraules, situacions o cançons que s'han explotat al màxim en diferents espectacles teatrals. Anar a parar a Oscar Wilde, les dones maltractades, Frida Kalho, la guerra de l'Irak o Evita, és anar sobre segur a l'hora d'enganxar l'espectador. El destacable i sorprenent dels sevillans és que aquests elements els fan servir per demostrar la seva vàlua. Ens vénen a dir, «mireu què sabem fer». I el que fan és cantar —en directe—, ballar i interpretar de forma sorpre-

nent. Passen d'una escena dramàtica al musical americà com aquell que res, ballen per buleries el *Ne me quitte pas* de Brel, i entremig d'una havanera i una *copla* col·loquen un número de dansa contemporània, que a més a més els queda brodat! Algú ens va comentar que la gent d'En Azul Teatro són a punt de

llicenciar-se de l'Academia de las Artes de Sevilla. Sense anar molt lluny, hem vist gent considerada professional que no els arriba a la sola de les sabates.

Només per aquest grup ha valgut la pena aquesta edició del FITAG. Visca la 7a edició!

Pere Garcia Vidal

Refer la Punxa amb fidelitat a Masó

La històrica Casa Teixidor, obra de l'arquitecte gironí Rafael Masó, es va malmetre el passat 14 de juliol a causa de la caiguda d'un llamp a la cúpula. L'impacte del llamp hi va fer dos forats i va escapar un dels pinacles de la singular torre verda que corona l'edifici i li dona el nom popular de «la Punxa». La prioritat de la delicada rehabilitació ha estat ser el més fidel possible a la construcció original.

El valor històric de l'edifici noucentista de la Punxa ha fet que els tècnics del Centre d'Estudis de la Construcció i Anàlisi de Materials (CECAM), l'empresa encarregada de la reconstrucció, hagin hagut de posar una especial atenció en els delicats treballs de rehabilitació, que tenen la finalitat de respectar al màxim possible l'estructura original. La reproducció artesanal dels rajols i les rajoles vidriades es va encarregar als ceramistes de La Coromina, l'empresa de la Bisbal que ja havia fet les peces originals l'any 1918. Aconseguir les mateixes tonalitats no va ser fàcil, ja que els

forns de ceràmica moderns produeixen un color uniforme, a diferència dels antics. Amb les rajoles, un cop acabades, es va recobrir una estructura de ferro senzilla feta a escala de l'original. D'aquesta manera, els tècnics van considerar que el més adequat seria transportar la part reconstruïda, muntada, des de la nau del CECAM de Celrà fins a la Casa Teixidor.

L'accident d'aquest estiu a la Punxa va coincidir amb la celebració del centenari de l'obtenció de títol d'arquitecte del seu autor, Rafael Masó i Valentí (1880-1935). Nascut a Girona, Masó va